

og slås med hinanden ude på gaden. Vi har hørt folk, der har sagt sådan.

Vi har i masser af henseender været ude for et kolossalt pres på os som lovgivere, fordi der indimellem er meget store økonomiske interesser på spil, og det er altså derfor, det er så ejendommeligt at sammenligne dyreværnsloven og dyreforsøgsloven. Man kan se, at når man har med hunde og katte at gøre, er der ingen tvivl, så har hundene og kattene det godt, altså vores kæledyr. Men vores produktionsdyr er meget, meget udsatte, og derfor er slagsmålet et konstant hårdt slagsmål.

Jeg er fantastisk glad for, at landbruget forsikrer, at de vil gøre deres bedste, og jeg tror på – det synes jeg, jeg kan høre i høresneglen og i debatten rundt omkring – at de i landbruget også er blevet mere villige til at lytte til kritik og deltage i samtale, end de har været tidligere. Jeg synes, vi gennemgående får en bedre og mindre aggressiv debat. Landbruget er altså i stor stil kommet op af jammerdalen – sig lige til politiet, at de skal komme med op også, for det er træls at have folk i jammerdalen – landbruget er faktisk ved at komme op af jammerdalen. Men jeg tror på den anden side heller ikke, at landbruget er tjent med, at vi overlader det hele til deres frivillige aftaler.

Vi ved fra alle mulige andre sammenhænge, at hvis ikke der stilles krav, så er det for svært for den, der vil gå ind og gøre dette her forsvarligt, for så vil den, der ikke retter sig efter de gode hensigter, i hvert fald i første omgang høste en økonomisk fordel af det. Det ved hr. Henning Urup selvfølgelig også godt, hvis han selv har haft de store forsøgsstalde med svin. Derfor er landbruget også tjent med, at vi stiller krav, og at der kommer lovregler; det tror jeg i og for sig også godt jeg kan få medhold i.

Jeg synes, de lovregler, vi har opstillet, er meget bløde. Prøv at lægge mærke til, hvor sent det er, inden vi begynder at sige: Nu skal det være sådan og sådan; de har altså fået en enorm respekt. Jeg lytter selvfølgelig først og fremmest meget gerne til hr. Bent Hindrup Andersen, som jo rent faktisk har erfaringer med at holde grise og har ført kampen fra den anden side, og som jo måske er lidt mere optimistisk, end jeg er med hensyn til, hvor langt vi kan komme med frivillige aftaler. Det ser vi jo også i miljølovgivningen, hvor hr. Bent Hindrup Andersen jo mener, at vi pænt kan kigge på hinanden og sige: Vil du ikke nok?

Men lad os nu prøve at finde frem til dette under udvalgsarbejdet. Vi står desværre med en enorm tidsfrist; vi har jo god tid – havde jeg nær sagt – i forhold til det, for der er ingen, der har pålagt nogen noget, som gør, at de skal gå ind og lave noget om, før de alligevel skulle til at skifte ud i tingene. Det er jo fantastisk.

Så lad os få stillet spørgsmålene og få kigget på de henvendelser, der er kommet til os – jeg tror, vi har fået de samme alle sammen – og få det gennemarbejdet og så prøve at gøre os klart, at de dér dyr altså ikke har en chance, hvis det kun kan lykkes at forbedre dyrevelfærden, hvis det er økonomisk forsvarligt eller giver penge, skal vi sige det på den måde?

Jeg er da glad for, at vi nu kan komme i den situation, at flere og flere forbrugere siger, at de ikke vil have dyr med bismag af dyrplageri. Der er mange, der ikke vil spise svinekød af samme grund. Den holdning kan man møde rundt omkring, altså at man siger, at man ikke vil være vegetar, men kun vil spise dyr, hvis man kan gøre det med nogenlunde god samvittighed og man ved, at de har haft det godt, indtil de døde.

Sådan mener jeg godt vi kan sige dette her. Jeg har da et evigt skænderi med f.eks. Dyrenes Beskyttelse omkring fældefangsten, for jeg mener, at i forhold til det, vi laver ved pelsdyravlen i Danmark, så er det svært at gå ud at sige, at vi med en så enorm pelsdyrproduktion under indimellem ganske skrækelige forhold skal komme efter canadierne osv., fordi de – også under meget skrækelige forhold, men dog kun den sidste dag, 3 dage, 4 dage, indimellem helt op til en uge; og det er meget slemt – behandler dyret dårligt, når vi selv står med så meget snavs i vores eget bagland, som vi gør. Og altså på samme måde i dette tilfælde.

Jeg mener, at vi skal lade dyrevelfærden være overordnet. Og så må vi altså finde ud af at gøre det på en sådan måde, at vi kan være os selv bekendt, og sådan, at det også er værd at gøre noget for os og ikke kun for dyrene. Det skulle jo gerne være sådan, at vi også var nogle forholdsvis respektable væsener i den verden, hvor der lever en hel del andre end os, som altså også har krav på at blive behandlet som andet end maskiner.

Jeg ved godt, at der ikke er nogen – der er i hvert fald ikke nogen til stede i øjeblikket – som synes, at dyr er det lige meget med, men det er altså en sejere kamp end som så, når vi kommer til produktionsdyrene fra kæledyrene. Kæledyrene er godt beskyttet. Det måtte de andre også godt være.